

gen til et bestemt Sted, forandres til: forsaavidt ikke Næringen er bunden til et bestemt Sted.

Til § 7.

Naar det efter denne Paragraph skal overlades Øvrigheden at bedømme, hvilket Erhverv der kan ansees passende for Fruentimmer, da synes dette Skjøn rettest at burde overlades vedkommende Fruentimmer selv. Ved at tilstede dette, opnaaes tillige, at det ophører at være en Bevillings sag, om Fruentimmer bør drive anden bunden Næring end Handelsnæring (i hvilken Henseende Udkastet stiller dem lige med Mændene), og at de i det Hele, hvad Afgangen til de Erhverv betræffer, der ere Gjenstand for nærværende Lov, blive stillede lige med Mændene.

Til § 8.

Da Afgangen til at drive al Slags Næring deels frax, deels efter Overgangstidens Slutning bliver saa let, synes der ei tilstrækkelig Føie til at lade en Forret bestaae, som de Paagjældende hidtil o: ved denne Lovs Kundgjørelse endnu ikke have benyttet. Udvalget har derfor her bragt en lignende Bestemmelse i Forslag, som foresindes i Udkastets § 94.

Da det imidlertid vilde være mindre humanit at berøve de Døvstumme den Ret, som ved Pl. 10de Mai 1827 er tilslagt dem, saavel paa Landet som i Kjøbstæderne, til uden særdeles Tilladelse eller Borgerskab at udøve Haandværk og dertil at betjene sig af en Svend eller en Dreng, er med Hensyn hertil et Forslag tilsluttet.

Til § 9.

Saaledes som denne Paragraph er affattet, er den Paagjældende, kun hvad Haandværk angaaer, udelukket fra at benytte Andres Hjælp. Da der ikke formenes at være tilstrækkelig Føie til i den omspurgte Henseende at gjøre Forskiel mellem de forskjellige Erhverv, og da det altid vil staae i den Autoritets Magt, som giver Bevillingen, at begrænse den, ogsaa hvad Medhjælpen angaaer, vil det formeentlig være rettest, at den herhen hørende Passus udelades.

Skjøndt Udvalget maa finde det i sin Orden, at den til offentligt Arbejde Dømte ikke ligefrem stedes til selvstændig Udøvelse af de Er-

hverv, hvortil Loven udfordrer Borgerkab eller Næringsbevitis (jfr. Motiverne til § 10 af Udf. for R.), synes det paa den anden Side humanit og kunde muligen bidrage til at opreife den Faldne, naar man gav den, der gjennem et vist Tidsrum ikke havde gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, Afgang til under sædvanlige Bilkkaar at vinde Borgerkab eller Næringsbevitis. Dog synes dette at maatte begrænses af, at den Paagjældende ikke oftere havde været dømt til Strafarbejde.

Til § 10.

Denne § i Udkastet har til Hensigt at afgjøre adskillige Punkter, hvorved fast Bestemmelse hidtil savnes (jfr. §§ 19 og 20 med tilhørende Motiver af Udf. for R.), nemlig om Rettigheden (og Forpligtelsen) at oplyse sin Ret til Næringsdrift, samt om Virkningen af, at en Næringsbruger uden foregaaende Opstgelse nedlægger sin Næringsvei. Udvalget skjønner imidlertid i denne Henseende ingen anden Regel fornøden end den, at det, ved Siden af den Ret for Vedkommende, at oplyse sit Borgerkab, fastsættes, at han, ved at undlade dette, ikke fritages for den Forpligtelse at svare Næringsstat, hvor saadan Afgift maatte være paabuden.

Til § 12.

Udvalgets Fleertal er af den Formening, at Ordet „Gehyr“ bør udgaae saavel i denne § som ellers overalt i denne Lov, og at der istedetfor bør bruges Betegnelserne Borgerkabspenge (i Kjøbstæderne) eller Betaling (naar Talen er baade om Kjøbstæderne og Landet).

Da Udgiften til Borgerkab rammer den Paagjældende netop i det Dieblif, der er ham søleligst, idet den forringer hans Driftscapital (Motiverne til Udf. for R. S. 102), maa Udvalget holde for, at de i Udkastet foreslaaede Satser ere for høie. Ligeledes vil det, naar man dog gaaer ind paa Classificationsystemet, efter vort Skjønne være hensigtsmæssigt at optage en 5te Klasse (i Kbhvn. er der nu sex). Udvalget foreslaaer derfor, at Betalingen reguleres saaledes: